

JAROSLAVOVI SEIFERTOVI

25. 9. 1968

Milý Jaroušku,

záležitost s Romboidem jsem vyřídil. Nemusíš mít stran této věci žádné výčitky, pak-li ne ty, že jsi lehce vyřídil žádost časopisu, který v této době bez spekulací, úpřimně a otevřeně se hlásí k Tobě, k vám a k nám. Až budeš mít chvíli času, napiš jim. Ne-dej nic na prosby, že chtějí to anebo ono, pošli jim — máš-li — básničku, stejně si v zdejší vědomí především jako básník a studii o Tvé práci ať napíše někdo, kdo nenapiše verše. A zrovna tak jakékoli články jiné. Zejména takové, jaké Ti nesedí.

Je toho mnoho, přemnoho a mnoho psů: zajícova smrt. Honí nás ze všech stran. Před rokem jsem si nemyslel, že to vydržíme a jak vidíš, jde to. Ať nám teda slouží!

Náramně jsem zvědav na Tvou novou tvorbu a sesbíráš-li novou sbírku, nezapomeň na mne. Já bohužel, budu žít z toho sádýlka, které jsem už nahromadil a s ním také dožiji.

To víš, Jaroušku, že Ti zachovám mé přátelství. I bez jakékoli výzvy! A přes veškerou federalisaci. Ať se stane to anebo ono.

Měj se moc hezky. A prosím Tě, vyříd' mé poručení pí. Seifertové.

Srdečně

Tvůj
L. Novomeský

Tento list dokazuje, že dvaja veľkí básnici zostávali v písomnom styku, hoci doklady o tom sa z predchádzajúcich mesiacov nezachovali. Isté však je, že v politických názoroch sa po IV. spisovateľskom zjazde a najmä v priebehu roku 1968 dosť odlišovali, nakoľko Seifert sa čoraz väčšmi zblížoval s nonkonformistami z okruhu Liter. novín, zatiaľ čo Novomeský podporoval zábery G. Husáka. Pravdaže, nevzdával sa pri tom svojho by-

tošného vyznania skutočného humanistu a demokrata. Len sa mu zdalo, že je jeho povinnosťou podporovať politiku, s ktorým toľko prežil a ktorý sa rozhodol v novej situácii konečne realizovať ešte povstalecké sny o federatívnom zriadení v republike. Nepredpokladal však, za akých okolností sa tento sen uskutoční, ako sa bude vyvíjať (deformovať).

Nie je tu miesto na podrobnejšie vylíčení cesty Seiferta a Novomeského. Kým Seifert sa postupne dostáva na čelo odbojných spisovateľov a ich zväzu v Čechách a robí starosti Husákovým normalizačným úsiliam (už bol gener. tajomníkom ÚV KSČ — od apríla 1969), Novomeský, určite s tými najlepšimi úmyslami pomáha „pacifikovať“ slovenských spisovateľov vo viere, že na Husáka sa dá spoľahnúť, že po okupácii iba on bude schopný zachrániť Československo a jeho obyvateľov pred katastrofou, ba že bude pokračovať aj v obrodnom procese za socializmus s ľudskou tvárou. Zreteľné je to zo súkromných rozhovorov s ním i z jeho verejných vystúpení (pozri komentár k listu z 3. IX. 1969).